

Fire smukke Biser.

En Frierveje.

Frier have alle Piger
Gjerne vil jeg melde dem,
De have nok at tale, siger:
Søndags-Frihed til dem send
.: Kom Piger, kom, o kom og tag
Noget af dette Friervej. .:.

Sevnlig paa Døren banker hver Aften
En Skoholder og en Sergeant,
Dertil en gammel Bysestøber,
En Kjøbmands Søn og en Musikant.
.: Af dem jeg mange Biser har,
Thi jeg blot holder dem for Nar. .:.

V box 27:787

Nede i Borten stander hver Aften
Mandsfolk i store Hobetal,
Længselsfuldt vanke deres Tanker,
At jeg ned til dem komme skal
∴ Engang imellem gaar jeg derned,
Strax tale de om Kjærlighed. ∴

Gaar jeg paa Gaden, glør og glaner
Mandsfolk i store Hobetal;
Alle for mig sig bukke straber,
Jeg kneiser stolt, usigelig.
∴ Hvis de mig ei til Kone faar,
Tror jeg de rent fra Forstanden gaar. ∴

Nede i Byen bor en Slagter,
Han har en Søn som har mig kjær;
Paa Herrens Gaard der bor en Forpagter,
Han sukker hver gang han mig ser.
∴ D jeg ved mange, mange fler,
Som sukker hver Gang de mig ser. ∴

Jeg havde vissefaa en Keiser,
Hvis jeg bare dertil var født;
Det var noget mere end en Sveitser,
Som her forleden bød sig til.
∴ Thi jeg er smuk og rig og fin
Dg har et lidet Pengestrin. ∴

(Egen Melodi).

Der voxte en Lille op i Dalen,
En deilig Blomster-Terne der oprandt,
Jeg standsede og saa paa denne Terne.
Til Taarerne paa Kinden de randt.

Lille Bennen har mig overgivet,
Fordi jeg saa fattig er her.
Derfor saa maa hun søge sig en anden,
En anden som rigere er.

Nei ingen stor Rigdom har jeg arvet,
Nei ingen stor Rigdom har jeg faa't;
Blot Herren gi'r mig Hilsen og Føden,
Se da har jeg Rigdomme nok.

Mange have Rigdom her i Verden,
Endog af det rødeste Guld;
De faar jo ikke mere efter Døden
End en Svøbedug og 3 Skuffer Muld.

Min Fader og min Moder ere døde
De leved saa lidet efter sig,
Derfor saa maa jeg slide;
Dg komme ud paa vildeste Sti.

Lazarus var nu saa fattig,
I Verden ied jo stor Trang,
Han fik ingen kostbar Begravelse;
Men Englene i Himmelen de sang.

Adjø, Farvel, min utro Klukka!
Adjø, Farvel, min utro Ven,
Vi samles aldrig mere her i Verden,
Kan hælde hos Gud i Himmelen.

Kjærlighedsvise.

I Dalen ved Havet der vinker en Mo
I Ungdommens Dage en Rose saa rød;
Hun eier et Hjerte, der evigt skal slaa.
Min deilige Pige, som der monne gaa.

I Dalen ved Havet vi vandred' saa tidt
Hvor Maanen og Stjernerne tindred saa blidt.
Der gav vi hverandre vort Hjerte og Haand
For evigt at knytte vort Hjerte og Haand.

Jeg reiste fra Fader, fra Moder og Hjem,
Vist aldrig i Verden forglemmer jeg dem,
Dg aldrig forglemmer jeg Eden jeg svor,
Ei heller den Dal, hvor min Elskede bor.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi alle maa blive til forreste Jord;
Saalænge som Hjertet og Pulsen kan slaa,
At elske en Anden jeg ei kan formaa.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi alle maa blive til forreste Jord;
Hvor glad og hvor lykkelig er ikke den,
Som her udi Verden kan have en Ven.

[Winther, Christian]

De to Drosler.

To Drosler sad paa Bøgetvist;
To gamle Venner var de vist;
Med Sorg i Sind saa taus de sad
Fordi de skulde stilles ad.

Saa sang de begge to en Sang,
Der sørgeligt i Støven klang,
De sang da høit, I sjærne Vo
Mit Hjerte aldrig finder No.

En fløi mod Øst og en mod Vest,
Den Stund nu var en Sorgensfest;
En fløi mod Vest og en mod Øst,
Farvel, Farvel! foruden Trost.

Ad Naar de paa samme Gren
Hinanden fandt foruden Meen
De sang da høit, min elste Ven,
Saa sees vi dog engang igjen.

Dg nu ei mer at stilles ad;
De fulgte med hinanden glad,
De bygged sig en Rede tæt,
Hvor de nu leve noksaa net.

De Drosler, der hinanden fandt,
Ja, tro mig Venner, det er sandt.
At naar man elsker høit sin Ven,
Saa træffer man ham nok igjen.

Naar fra en Ven du stilles maa'
Da bed til Gud, det Dig maa gaa
Som det med disse Drosler git,
Der dog tilfidsft hinanden sit.

Pris 10 Ore.

Købs hos G. B. Strøm. Nøllergaden Nr. 7, nær Folketheatret.

[Kra] u.e.